

GDK: 902.1

Vinko Nič (1928 - 1998)

Sredi januarja 1998 smo se na mariborskem pokopališču poslovili od Vinka NIČA, diplomiranega inženirja gozdarstva, dolgoletnega vodilnega delavca Gozdnega gospodarstva Maribor. Vedeli smo, da je težko bolan, kljub temu pa smo upali, da bo premagal bolezen in ozdravel ter se vmil med nas.

Inženir Nič je svojo bogato življensko pot začel pred 70 leti. Rodil se je 5. julija 1928 v Mariboru, kot sin državnega uslužbenca. Po končani osnovni šoli se je vpisal na I. realno gimnazijo, kjer je do junija 1944 končal peti razred. Vojna vihra mu ni prizanesla, saj je bil julija 1944 mobiliziran v nemško vojsko. Vinko je čutil odpor do nesmiselnega vojskovanja, zato je februarja 1945 dezertiral ter se v hudi zimi preko Koroške prebil na Pohorje. Tu je v ilegali dočakal osvoboditev. Jeseni 1945 je nadaljeval šolanje na realni gimnaziji ter maturiral 1. 1948. Po maturi se je vpisal na Gozdarsko fakulteto Univerze v Zagrebu, diplomiral pa je na gozdarskem oddelku Biotehniške fakultete v Ljubljani. Po diplomi se je 1. 1957 zaposlil pri Okrajni upravi za gozdarstvo v Mariboru, kot referent za izkoriščanje gozdov. Leta 1960 se je zaposlil pri Gozdnem gospodarstvu Maribor, kjer je delal kot vodja gozdnega obrata v Slovenski Bistrici, direktor temeljne organizacije v Rušah in končno kot direktor komercialne podjetja vse do upokojitve leta 1991.

V gozdnih Boča, Pohorja, Kozjaka in Slovenjskih gorah se je spopadal z ledino na področju gozdarske tehnologije in organizacije dela. To je bil čas njegovega zagnanega dela in zorenja, v katerem je zrastle v dobrega gozdarskega strokovnjaka - operativca. Znal je povezovati svet izkušenj s svojo razumsko in s teorijo dopolnjeno inteligenco, kar ga je povzdignilo v odličnega poznavalca naprednega gozdarstva. Vse svoje življenje je posvetil delu v naših gozdovih. Povsod kamor je prišel je dogradil nekaj novega. Njegova spoznanja so izhajala iz načela, da moramo v gozdno proizvodnjo vključevati šolane strokovnjake vseh rangov, kajti le ti bodo kot skupina znali s pravo mero uravnati vse tehnološke novosti z naravnimi zakonitostmi gozda, da bo ekosistem ostal neokrnjen in kljub človekovim posegom tudi trajen in homogen.

Ko razmišljam o Vinku kot človeku lahko rečem, da je bil red, delavnost in poštenost moto njegovega

ravnanja. To ga je dvignilo iz povprečja ter ga izgradilo v dobrega gozdarskega strokovnjaka. Nikoli ni bil zadovoljen z doseženim. Gnalo ga je dalje v še bolj zahtevna dela. Ključeval je vsemu tistemu, kar ogroža človekov optimizem za doseganje boljšega in popolnejšega.

Ob vsem svojem strokovnem delu je imel tudi svoj svet skrbi, radosti in njemu svojega humorja, kar je prav tako vključeval v podobo svojega delovanja in svoje osebnosti. Po delovnih obremenitvah je svoj mir iskal v idiličnem okolju Južnega Pohorja nad Polskavo, kjer si je zgradil vikend, ki ga je obdal z vzorno negovanim vinogradom. Tu je sproščal svojo fizično moč ob delu v vinogradu in vinski kleti, ko se je ob koncu tedna umaknil v samoto pred mestnim hrupom.

Vinko Nič je ljubil svojo domovino in njene ljudi, zato je bil predan družbeno politični delavec. Deloval je med preprostimi ljudmi, med gozdarji in kmeti ter za njih dobro. Spomeniki njegovega ustvarjalnega dela so mnoge makadamske in asfaltirane ceste, stanovanjske stavbe in drugi objekti družbenega standarda. Vse njegovo delovanje in ukrepanje je prispevalo k boljšemu in lažjemu življenju v gorskih vaseh in zaselkih. Ta povezanost ruralnega področja s kulturnimi centri je omogočila mladim ljudem dostop do šolanja in zaposlevanja. Skratka, bil je neutrujen mož, ki je neprestano vlekel voz napredka.

Kot strokovnega sodelavca ga uvrščamo med kolege, ki ne nastopajo z velikimi besedami temveč z dejanji. Svojo priljubljenost je gradil s strokovnim delom in doseženimi rezultati prav tako pa tudi s svojo vedrino in humorjem. Za njim je ostala bogata dediščina, ki jo cenimo. Z njegovim odhodom je gozdarstvo izgubilo dobrega strokovnjaka. Delež njegove ustvarjalnosti je viden v vsaki veji našega

gozdarstva od Boča preko Pohorja pa tja do Slovenskih goric.

Vinka ni več med nami, njegov življenjski krog je sklenjen. Poslavljamo se z bolečino v srcu ter z globoko zavestjo, da smo ostali brez dobrega goz-

darskega strokovnjaka in iskrenega prijatelja. Njegova dela in njegova misel pa ostaja z nami, zato se ga bomo gozdarji trajno in s hvaležnostjo spominjali.

Slava mu!

Mag. Jože Ajdič

Ob tragični nesreči prijateljev, kolegov iz Gozdarskega inštituta Jastrebarsko

V torek popoldan, 10. februarja 1998, se je na cesti Čiračac - Kmni tragično končala življenjska pot številnih hrvaških gozdarjev. Dr. Nikola Komlenović, dr. Petar Rastovski, dr. Branimir Mayer, mag. Goran Bušić, mag. Zlatko Perić in prof. dr. Ante Kustinić so umrli v prometni nesreči, ki je zadala strašoten udarec hrvaški znanosti na področju gozdarstva.

Prof. dr. Kustinić je bil vodilni hrvaški strokovnjak na področju genetike in žlahtnenja na Šumarski fakulteti v Zagrebu. Ostali ponesrečeni so delovali na Šumarskem inštitutu v Jastrebarskem na oddelku za gozdno ekologijo in gojenje. Ukvarjali so se s pedologijo, fiziologijo in ekofiziologijo drevja ter propadanjem drevja na Hrvaškem (dr. Komlenović in dr. Rastovski), z vodno-zračnimi raziskavami gozdnih tal (dr. B. Mayer) in genetiko ter semen-skimi plantažami (mag. Perić). Uspešno so raziskovali propadanje hrasta na Hrvaškem, uvajali so monitoring ICP Forests, kjer so navkljub vojnim razmeram v zadnjih letih uspeli izvesti popise poškodb drevja skupaj s popisi tal in foliarnimi analizami na 16 x 16 km mreži. Poleg osnovnih nalog so izvajali poglobljene raziskave II. zahtevnostne

stopnje programa ICP Forests, sodelovali pa so tudi v mednarodnih delovnih skupinah (Alpe - Jadran, LUFORGEN). Kljub neugodnim razmeram za raziskovalno delo na Hrvaškem, so uspeli ohraniti visoko raven znanstveno-raziskovalnega dela. Kar če posrečijo bolji, je resnica, da sta v istem trenutku preminula starejši, mentorski, in mladi rod znanstvenikov. Na nekaterih področjih je nastala praznina, ki jo bo težko nadomestiti.

V preteklih letih so se med slovenskimi raziskovalci GIS ter Šumarskim inštitutom Jastrebarsko razvile številne strokovne in prijateljske vezi. Kot v posmeh usodi smo obvestilo o pridobljenem hrvaško - slovenskem MZT projektu prejeli tik pred nesrečo, saj so bili vanj vključeni vsi preminuli. V svojem imenu in v imenu kolegov bi se rad zahvalil za zmeraj tople sprejem in strokovna mnenja svojega mentorja dr. N. Komlenovića, s katerim sva se srečevala na inštitutih in strokovnih srečanjih doma in v tujini. Pogrešal bom njegov prijazen nasmeh, človeško toplino ter širino znanja in znanstveno radovednost, ki tako primanjkujejo nekaterim novodobnim strokovnjakom pri našem raziskovalnem delu.

Dr. Primož Simončič, Dr. Hovka Kraigher